



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobkyně: **A. K.**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Šmídem
sídlem Dvořáková 1927/5, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Magistrát města Jihlavy**
sídlem Masarykovo nám. 97/1, 586 01 Jihlava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v nečinnosti žalovaného, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění stavby – stavebních zásahů do objektů dnes označovaných jako RD P. XA a RD P. XB umístěných na pozemcích parc. č. XC a XD v k. ú. X,

takto:

- I. Nezahájení správního řízení o odstranění stavby – stavebních úprav, přístavby, dalších stavebních změn či jiných stavebních zásahů, jež byly na pozemcích p. č. XC s domem čp. XB a p. č. XD s domem čp. XA v k. ú. X provedeny bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, je **nezákonným zásahem**.
- II. Žalovaný je **povinen** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zahájit řízení o odstranění stavby – žalovaným vymezených stavebních úprav, přístavby, dalších stavebních změn či jiných stavebních zásahů, jež byly na pozemcích p. č. XC

s domem čp. XB a p. č. XD s domem čp. XA v k. ú. X provedeny bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 25 740 Kč, a to k rukám advokáta žalobkyně Mgr. Petra Šmída do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v nečinnosti žalovaného (dále též „stavební úřad“), který v rozporu s § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nezahájil řízení o odstranění stavby – stavebních zásahů do objektů dnes označovaných jako RD P. XA a RD P. XB umístěných na pozemcích parc. č. XC a XD v k. ú. X. Dále se domáhá toho, aby soud žalovanému přikázal zahájit vůči stavebníkovi J. N., nar. X, bytem X, řízení o nařízení odstranění stavby – stavebních zásahů – do objektů dnes označovaných jako RD P. XA a RD P. XB umístěných na pozemcích parc. č. XC a XD, k. ú. X, v souladu s § 250 a násl. zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona (dále jen „nový stavební zákon“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně v podané žalobě poukazuje na právní závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39 (ve věci *ŽAVES*), v němž soud připustil možnost ochrany před nezákonným zásahem u správního soudu osobě, která tvrdí, že je dotčena na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby. Žalobkyně zdůrazňuje, že v jejím případě je nečinností stavebního úřadu přímo dotčena na svém subjektivním právu, neboť je jedním z dědiců po zemřelé matce (paní B. N.), která byla vlastníkem RD P. XA (v dnes zapsaném stavu). Po skončení dědického řízení se stane spoluvlastnicí uvedeného RD P. XA (přinejmenším v dnes zapsaném rozsahu). Tento dům trpí stavebními zásahy J. N. (bratra žalobkyně). Část RD P. XA (dle současných zápisů) je dotčena přinejmenším zásahy do střešní krytiny tohoto domu (a zatékáním) a dále přístavbou schodiště funkčně spojeného s částí dnes evidovanou jako P. XB umístěné však na pozemku příslušejícímu k RD P. XA dle současných zápisů (pozemku parc. č. XD k. ú. X). Další výrazné stavební zásahy J. N. v části domu dnes evidované jako P. XB (provedení nástavby a vybourání stavebních otvorů v obvodových zdích) se též mají přímo dotýkat vlastnického práva žalobkyně. O tuto část rodinného domu je veden spor o vlastnické právo před Okresním soudem v Jihlavě pod sp. zn. 18 C 317/2020 a je v něm řešena otázka, zda i tato část rodinného domu není též součástí dědictví. Okresní soud v Jihlavě v usnesení o nařízení předběžného opatření potvrdil, že stavební práce nyní prováděné mohou mít význam pro další užívání pozemku parc. č. XD (RD P. XA).
3. Stavebnímu úřadu je známo, že v předmětných objektech byly provedeny nepovolené stavební zásahy (viz jeho dopis ze dne 16. 12. 2022), přesto proti nim nijak nezasáhl, a to ani poté, co k podnětu žalobkyně Krajský úřad Kraje Vysočina přijal dne 9. 3. 2023, č. j. KUJI

24885/2023; OUP 465/2022 Cí-9, opatření proti nečinnosti, v němž konstatoval neoprávněnost prováděných stavebních úprav a zásahů a přikázal mu zahájit řízení o odstranění stavby dle § 129 odst.1 písm. b) stavebního zákona.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobkyně a další podání účastníků řízení

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrvává na stanovisku, že řízení o odstranění stavby může vést pouze s vlastníkem nemovitosti, přičemž otázka vlastnictví má být řešena v řízení před Okresním soudem v Jihlavě sp. zn. 18 C 317/2020, a do té doby nemůže stavební úřad v řízení pokračovat. Stejně tak poukazuje na nesrovnalosti ohledně určení osoby stavebníka, za kterého stavební úřad považuje již zemřelou B. N. J. N. pouze prováděl vlastní stavební činnost, což z něj dle názoru stavebního úřadu však automaticky nečiní stavebníka ve smyslu ustanovení zákona (tj. osoba, která by o případnou stavbu žádala a po dokončení stavby by se v obecné rovině stala i vlastníkem této stavby). Žalobkyně tvrzená nezákonnost zásahu, spočívající v nezahájení správního řízení, je proto dle žalovaného nedůvodná a navrhuje žalobu zamítnout.
5. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného, resp. v dalších podáních polemizuje s názorem žalovaného, přičemž má za to, že určení vlastníka nemovitosti není pro zahájení řízení o odstranění stavby nezbytnou podmínkou (tím spíše, že stavebnímu úřadu musí být znám okruh dědiců po zemřelé B. N., mezi nimiž je sporný tolik rozsah a obsah dědických podílů). Uvedené platí tím spíše, že stavebníkem vždy byl a i nadále zůstává J. N., neboť tento i v současnosti pokračuje ve stavebních zásazích do předmětných nemovitostí, a to i přes zákaz vyslovený v předběžném opatření Okresního soudu v Jihlavě. Žalobkyně dále soudu zaslala rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 30. 11. 2023, č. j. 18 C 317/2020-761, o určení vlastnictví k předmětným nemovitostem.

IV. Ústní jednání konaná dne 13. 2. 2024 a dne 29. 4. 2025

6. V rámci ústních jednání žalobkyně setrvala na svém stanovisku a zrekapitulovala své klíčové argumenty, předestřené již v písemných podáních. Žalovaný se z obou jednání řádně omluvil s tím, že před jednáním vždy soudu zaslal své stanovisko, resp. reakci na argumentaci žalobkyně předestřenou v jejích podáních adresovaných krajskému soudu.

V. Posouzení věci soudem

V. a) Podmínky řízení

7. Co se týče přípustnosti podané žaloby, lze uvést, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ve věci ŽAVES, dovodil, že ten, kdo tvrdí, že je dotčen na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby (nepovolené stavební úpravy), se může bránit proti takové faktické nečinnosti správního orgánu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 násl. s. ř. s.). Vyhoví-li soud takové žalobě, určí, že nezahájení řízení z moci úřední je nezákonným zásahem a současně přikáže stavebnímu úřadu zahájit řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Pokud nebude zásahová žaloba odmítnuta proto, že v žalobě označené jednání nemůže být již z povahy věci nezákonným zásahem [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je namístě zkoumat její přípustnost z hledisek § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Soud si musí nejprve ujasnit, zda projednávaná žaloba je „zápůrčí“, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo „určovací“, tedy směřuje proti zásahu, který již ukončen byl. Brání-li se žalobce před trvajícím zásahem, nemůže volit žalobu deklaratorní (a tím obejít příkaz zákona uplatnit nejprve jiné právní prostředky

ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s.). Zatímco u určovací žaloby nezkoumá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u záporní žaloby takové zkoumání provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí soud žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. Neuplatnil-li žalobce před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v jeho faktické nečinnosti ve věci zahájení správního řízení z moci úřední podnět podle § 42 správního řádu, respektive podnět nadřízenému správnímu orgánu k přijetí opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 2 správního řádu), soud žalobu odmítne pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.

8. Vztaženo na nyní projednávanou věc, žalobkyně se podanou žalobou domáhá ukončení zásahu žalovaného, který spočívá v nezákonné a trvající faktické nečinnosti správního orgánu (odlišné od nečinnosti předvídané v § 79 s. ř. s.) v podobě nezahájení předmětného řízení o odstranění stavby, a současně se domáhá stanovení povinnosti dané řízení ze strany žalovaného zahájit. To plyne nejen z vylíčení celé věci žalobkyní, ale též z petitu její žaloby a doplňujících podání. Je proto nesporné, že jde o žalobu záporní, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen.
9. Z toho důvodu krajský soud zkoumal, zda se žalobkyně před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v jeho faktické nečinnosti ve věci zahájení správního řízení z moci úřední domáhala ochrany před zásahem či jiné formy nápravy jinými právními prostředky, tzn. zda vyčerpala podnět podle § 42 správního řádu, respektive podnět nadřízenému správnímu orgánu k přijetí opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 2 správního řádu). Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z příloh podané žaloby, žalobkyně tuto podmínku pro podání zásahové žaloby splnila, neboť se opakovanými podněty nejdříve u žalovaného a následně i u nadřízeného Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního úřadu (podněty ze dne 18. 11. 2022 a ze dne 11. 1. 2023) domáhala řešení tvrzeného protiprávního stavu, tj. ukončení nečinnosti a zahájení řízení o odstranění stavby. Dne 9. 3. 2023 žádosti (podnětu) žalobkyně o přijetí opatření proti nečinnosti krajský úřad vyhověl opatřením č. j. KUJI 24885/2023, OUP 465/2022 Cí-9. Je tak zřejmé, že žalobkyně vyčerpala jiné prostředky obrany jejích práv. Podmínky pro zahájení řízení o předmětné zásahové žalobě tak krajský soud považuje za naplněné.

V. b) Věcné posouzení

10. Krajský soud se v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného ve smyslu § 82 s. ř. s., přičemž shledal, že **žaloba je důvodná** (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyně se kromě určení nezákonnosti zásahu domáhala i stanovení povinnosti žalovanému, krajský soud proto rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 věta první s. ř. s.).
11. Ze správního spisu, z žaloby (a doplňujících podání) i z vyjádření žalovaného vyplývají následující skutečnosti. Jak již bylo zmíněno, žalobkyně se opakovaně svými podněty domáhala u žalovaného řešení tvrzeného protiprávního stavu, tj. ukončení nečinnosti a zahájení řízení o odstranění stavby ze strany žalovaného. Úspěšnou byla až na základě podnětů adresovaných nadřízenému krajskému úřadu, který citovaným opatřením ze dne 9. 3. 2023 žádosti (podnětu) žalobkyně ze dne 11. 1. 2023 o přijetí opatření proti nečinnosti vyhověl, kdy jím přikázal žalovanému (stavebnímu úřadu) podle § 80 odst. 4 písm. a)

správního řádu zahájit předmětné „řízení o odstranění stavebních úprav, přístavby, dalších stavebních změn či jiných stavebních zásahů, jež byly na pozemcích p. č. XC s domem čp. XB a p. č. XD s domem čp. XA v k. ú. X provedeny bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, a to v termínu 60 dnů od doručení tohoto opatření.“

12. Krajský úřad konstatoval, že vlastnice pozemku parc. č. XC s RD P. XB Z. N. H. spolu s J. N. provedli na pozemcích parc. č. XC s RD P. XB a na parc. č. XD s RD P. XA stavební úpravy a přístavby, jež zásadně mění dispozice i rozsah staveb na dotčených pozemcích stojících, a to bez příslušných opatření a rozhodnutí správních orgánů. Je tedy nepochybné, že na uvedených pozemcích byly uskutečněny stavební změny, jejichž přesný rozsah je třeba pro zahájení řízení o jejich odstranění dle § 129 odst.1 písm. b) stavebního zákona spolehlivě zjistit.
13. Krajský úřad dále uvedl, že stavební úřad může zahájit řízení o odstranění stavby (v tomto případě změny dokončené stavby) teprve v okamžiku, kdy najisto zjistí: „1. zda se jedná o stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, 2. kdy stavba vznikla, 3. zda se nejedná o stavbu, která v době svého vzniku nepotřebovala vydání povolení ani jiného opatření dle stavebního zákona, 4. zda stavba v době svého vzniku potřebovala vydání stavebního povolení nebo jiného opatření podle stavebního zákona, 5. zda se nejedná o situaci, kdy stavba byla povolena, ale doklady se nedochovaly a 6. kdo je vlastníkem stavby. Až po spolehlivě a přesně zjištěném stavu věci je stavební úřad povinen zahájit řízení o odstranění stavebních úprav, přístavby schodiště, dalších stavebních změn či jiných stavebních zásahů, jež byly na pozemcích p.č. XC s domem čp. XB a p.č. XD s domem čp. XA v k.ú. X provedeny bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem.“ Z uvedeného vyplývá, že krajský úřad nařídil stavebnímu úřadu povinnost zjistit a obstarat podklady pro zahájení popsaného procesu, neboť důkazní břemeno zatěžuje v tomto případě správní orgán.
14. Pro posouzení důvodnosti podané zásahové žaloby je tak klíčové posouzení navazující činnosti žalovaného.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 3. 2023 uvádí, že na základě opatření krajského úřadu vydal dne 16. 3. 2023 pod č.j. MMJ/SÚ/54558/2023-Lau, sp. zn. MMJ/SÚ/17481/2023, oznámení o provedení kontrolní prohlídky a pozvání k ústnímu jednání v rámci objektivního a přesného zjištění rozsahu provedených nepovolených stavebních změn. Při stanovení okruhu zúčastněných přitom vycházel z určení příslušných osob z usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 10. 1. 2023, č. j. 18 C 317/2020-645, a ze dne 22. 4. 2021, č. j. 18 C 317/22020-265, o jejichž existenci se dozvěděl až z vydaného opatření krajského úřadu. Dále stavební úřad uvedl, že žalobkyně zkresluje citaci příslušných ustanovení stavebního zákona, konkrétně § 129 odst. 2 a odst. 10, z nichž vyplývá, že vlastní řízení o odstranění zjištěných nepovolených staveb a úprav ve smyslu §129 stavebního zákona nelze zahájit do doby jednoznačného určení vlastnických práv k nemovitostem RD P. XA a RD P. XB a příslušných pozemků parc. č. XD, parc. č. XC k. ú. X pravomocným rozhodnutím příslušného soudu.
16. Citovaným usnesením ze dne 10. 1. 2023 Okresní soud v Jihlavě nařídil předběžné opatření, jímž zakázal J. N. a Z. N. H. nakládat s nemovitými věcmi, a to s pozemkem parc. č. XC, jehož součástí je RD P. XB, a s pozemkem parc. č. XD, jehož součástí je RD P. XA, zejména i provádět stavební činnosti, zásahy a změny označených nemovitostí bez příslušných povolení či souhlasů správních orgánů a bez výslovného souhlasu žalobkyně.

17. Z obsahu spisového materiálu, který byl žalovaným doručen krajskému soudu, dále vyplývají následující skutečnosti.
- Žalovaný dne 16. 3. 2023 vyhotovil „Oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání“ č. j. MMJ/SÚ/54558/2023-Lau, jímž účastníkům řízení – žalobkyni; A. M. a J. N. (dědicům po zemřelé B. N.-vlastnici pozemku parc. č. XD, jehož součástí je RD P. XA) mj. oznamuje „zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby a stavební úpravy RD P. XA“ podle § 129 stavebního zákona. Toto oznámení bylo zasláno i krajskému soudu, nicméně až při ústním jednání před krajským soudem ze dne 13. 2. 2024 (z něhož se žalovaný omluvil) a bezprostředně poté bylo postaveno najisto, že toto oznámení nebylo doručováno účastníkům řízení a tento dokument byl stornován, a to v reakci na požadavky krajského úřadu v opatření proti nečinnosti. V takové podobě se i nadále nachází ve spisovém materiálu žalovaného.
 - Dne 17. 3. 2023 žalovaný adresoval zmíněným účastníkům řízení a dále Z. N. H., dle Katastru nemovitostí vlastníci pozemku parc. č. XC, jehož součástí je RD P. XB, výzvu k účasti na kontrolní prohlídce, konané dne 6. 4. 2023. Z důvodu neúčasti Z. N. H. na dané prohlídce stavební úřad dne 18. 4. 2023 adresoval účastníkům řízení opakovanou výzvu k účasti na kontrolní prohlídce, a to v termínu konání prohlídky na 11. 5. 2023. Součástí spisového materiálu je dále protokol z prohlídky nemovitostí, konané dne 11. 5. 2023, za účasti všech dotčených účastníků řízení.
 - Dne 12. 5. 2023 pak žalovanému adresovala podání Z. N. H., jehož přílohou je stavební dokumentace a podkladové materiály ke stavebním úpravám na RD P. XB.
 - Součástí spisového materiálu je rovněž ručně psaný záznam do spisu ze dne 17. 5. 2023, v němž žalovaný vyhodnocuje kontrolní prohlídku ze dne 11. 5. 2023 a konstatuje jednak, že „nepovolené stavby vznikaly v rozpětí let 2007 až 2011, tedy za života původní vlastnice pozemků a staveb B. N.“ (...) Jelikož SÚ není schopen s určitostí stanovit, kdo byl stavebníkem v době vzniku nepovolených staveb, a o vlastnictví jsou vedeny občanskoprávní spory u Okresního soudu v Jihlavě, nelze ani s určitostí zjistit vlastníka staveb. Neboť rozhodnutí soudu je pro SÚ předběžnou otázkou, nelze řízení o odstranění stavby dle § 129 do doby rozhodnutí soudu zahájit.“
 - Ve spisovém materiálu se nachází rovněž kopie emailové korespondence žalovaného s účastníky řízení z období od 21. 6. 2023 do 18. 10. 2023.
18. Krajský soud dále doplňuje, že žalobkyně předložila rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 30. 11. 2023, č. j. 18 C 317/2020-761, o určení vlastnictví k předmětným nemovitostem. Z jeho obsahu vyplývá, že okresní soud ve výroku II. určil, že B. N., narozená dne X, zemřelá dne X, naposledy trvale bytem X, byla ke dni své smrti výlučnou vlastnící stavby RD č. p. XA v X, stojící na pozemku p. č. XD, o výměře 163 m² – zastavěná plocha a nádvoří, zapsané na listu vlastnictví č. XE v kat. ú. X, jejíž součástí je stavba RD č. p. XB v X, stojící na pozemku p. č. XC o výměře 591 m² – zastavěná plocha a nádvoří, zapsaná na listu vlastnictví č. XF v kat. ú. X, přičemž stavba RD č. p. XA a č. p. XB v X netvořila součást pozemků, na kterých stavby stojí. Okresní soud konstatoval, že žalobkyně chtěly dosáhnout rozhodnutí, kterým bude určeno, že pozemky, zapsané nyní jako pozemky parc. č. XC a parc. č. XD, a to včetně onou staveb, které jsou do KN zapsány jako součásti těchto pozemků, byly rozděleny nezákonným rozhodnutím správního úřadu a představují stále jeden celek, který byl ke dni smrti jejich matky B. N. jejím vlastnictvím, a to včetně oplocení, přístřešku a dalších nemovitých věcí, a to přípojky elektro, kanalizační a vodovodní. Žaloba

byl podána v návaznosti na probíhající řízení o pozůstalosti vedené po B. N., zemřelé dne X, pod sp. zn. 26 D 939/2018 před okresním soudem. Dne 29. 7. 2011 (v době po rozdělení pozemku a budovy na dvě části) byla mezi dosavadní majitelkou B. N. a Z. N. H. (žalovaná) podepsána Smlouva kupní a o zřízení věcného břemene, kterou B. N. prodala pozemek parc. č. XC o výměře 591 m², jak byl oddělen z původního pozemku parc. č. XC o výměře 754 m², a rodinný dům č. p. XB, stojící na pozemku parc. č. XC v nových hranicích, zapsané na LV č. XE v k. ú. X, kdy vklad vlastnického práva žalované byl proveden ke dni 7. 2. 2012. Kupní cena B. N. uhrazena nebyla. Tuto smlouvu nicméně okresní soud vyhodnotil v té části, pokud se týkala RD č. p. XB v X za „absolutně neplatnou pro rozpor se zákonem podle § 39 obč. zák., v souvislosti s ust. § 41 obč. zák.“

19. Okresní soud rovněž konstatoval, že z výsledku žalovaných (Z. N. H. a J. N.) bylo dále zjištěno, že „žalovaný 3 (J. N.) začal nejprve v roce 2007 nebo 2008 opravovat stávající obytnou část domu P. č. p. XA, aby bylo vybudováno zázemí pro rekonstrukci hospodářské části. (...) Rekonstrukce stodoly započala v roce 2007 nebo 2008 nejprve vybudováním hospody ve spodní části, a to bez stavebního povolení, resp. bez ohlášení stavebnímu úřadu.“ Dále, že „rekonstrukce horní části stodoly v podkroví probíhala až po převodu vlastnického práva na žalovanou. V podkroví se vybudoval byt, v místě, kde byla společná půda pro obě části domu, se postavila protipožární zeď se speciální protipožární omítkou.“ Žalovaný 3 (pozn. J. N.) začal nejprve v roce 2007 nebo 2008 opravovat stávající obytnou část domu P. č. p. XA, aby bylo vybudováno zázemí pro rekonstrukci hospodářské části.“ V neposlední řadě bylo prokázáno, že „rekonstrukce stodoly, tvořící součást RD P. č. p. XA, probíhala bez řádného stavebního povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, (údajně) nově vzniklá stavba tedy nebyla zkolaudována ani nebylo povoleno užívání stavby. Stavební úřad se v daném případě omezil pouze na vyjádření o „možnosti“ rozdělení stavby, včetně pozemku, na dvě části podle vypracovaného geometrického plánu, aniž se později jakkoli zabýval otázkou, zda skutečně k reálnému rozdělení původní stavby došlo tak, že podle stavebních předpisů vznikly samostatné stavby. Vzhledem k tomu, že z provedeného dokazování vyplynulo, že v době, kdy došlo k podpisu kupní smlouvy mezi B. N. a žalovanou, byla zrekonstruována pouze spodní část stodoly na restauraci, zatímco horní část zůstala v původním stavu, kdy se ještě v roce 2014 jednalo o prostor spojený s půdním prostorem RD č. p. XA v P., nemohlo dojít k platnému převodu RD č. p. XB v X (jak byl označen v katastru nemovitostí), neboť tento dům s ohledem na shora citovaná ustanovení obč. zák. a judikaturu nemohl být samostatnou stavbou z hlediska občanskoprávních předpisů. V době podpisu kupní smlouvy se jednalo pouze o součást stavby rodinného domu P. č. p. XA, a jako taková nemohla být platně převedena do vlastnictví žalované.“ (zvýrazněno krajským soudem).
20. Proti citovanému rozsudku Okresního soudu v Jihlavě č. j. 18 C 317/2020-761 bylo podáno odvolání; řízení o něm je vedeno u Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, pod sp. zn. 72 Co 106/2024.
21. V neposlední řadě krajský soud z předložených listin ověřil stav řízení o pozůstalosti vedené po B. N. pod sp. zn. 26 D 939/2018 před okresním soudem. V době rozhodování krajského soudu se věc nacházela u Okresního soudu v Jihlavě. Ten vydal dne 25. 9. 2020 usnesení č. j. 26 D 939/2018-304, v němž určil čistou hodnotu pozůstalosti a stanovil okruh dědiců (žalobkyně; A. M. a J. N.) a výši jejich podílů na majetku pozůstalosti (1/3), mimo jiné ve vztahu k pozemkům parc. č. XG a XD, jehož součástí je RD P. XA. K odvolání dědiců nicméně Krajský soud v Brně toto usnesení zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení (usnesení ze dne 25. 10. 2021, č. j. 18 Co 46/2021-463). Primárním důvodem byly nevyjasněné vlastnické vztahy k předmětným nemovitostem, kvůli čemuž je vedeno ono

sporné řízení o určení vlastnictví před Okresním soudem v Jihlavě pod sp. zn. 18 C 317/2020, neboť jeho výsledek může mít vliv na zjištění aktiv pozůstalosti i na výši dědických podílů.

22. Krajský soud přistoupil k posouzení otázky, zda je žalobkyně dotčena na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, resp. § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby (nepovolené stavební úpravy), dospěl k závěru, že k takovému zásahu žalovaného v podobě nezahájení předmětného řízení o odstranění stavby došlo.
23. Jak již bylo rekapitulováno, krajský úřad v opatření proti nečinnosti ze dne 9. 3. 2023 nařídil stavebnímu úřadu zahájit předmětné *„řízení o odstranění stavebních úprav, přístavby, dalších stavebních změn či jiných stavebních zásahů, jež byly na pozemcích p. č. XC s domem čp. XB a p. č. XD s domem čp. XA v k. ú. X provedeny bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, a to v termínu 60 dnů od doručení tohoto opatření.“* Tuto povinnost krajský úřad podmínil provedením skutkových zjištění a obstaráním podkladů, neboť důkazní břemeno zatěžuje v tomto případě správní orgán.
24. Krajský soud je s ohledem na výše rekapitulovaná skutková zjištění nucen konstatovat, že žalovaný stavební úřad byl při plnění krajským úřadem stanovené povinnosti v podstatě nečinný a v tomto až laxním přístupu setrvává i doposud, do doby rozhodnutí krajského soudu. Krajským soudem konstatovaná laxnost přístupu žalovaného dokazuje mimo jiné jím prezentovaná snaha prostřednictvím *„průběžné kontroly Katastru nemovitostí“* ověřit okolnosti, které mají být pro další rozhodování dle jeho vyjádření relevantní, a to konkrétně *„spory o majetkové a dědické uspořádání mezi pozůstalými po zemřelé B. N.“*, přičemž absenci jakékoliv další snahy o zjištění aktuálního stavu těchto sporů žalovaný zdůvodňuje tím, že *„není účastníkem těchto soudních řízení, a proto nemá relevantní informace.“* Krajský soud je naopak toho názoru, že o relevantních skutkových okolnostech žalovaný již dávno prokazatelně věděl (ať již prostřednictvím krajského úřadu, anebo krajského soudu v souvislosti s nyní projednávanou žalobou), anebo nepochybně vědět měl, pokud by aktivněji přistoupil k jejich ověření a zjištění. Nadto jednání žalobkyně poukazující a *de facto* nahrazující pasivitu žalovaného (sdělení a fotodokumentace o dalších stavebních zásazích) žalovaný nepatřičně označuje za *„šikanózní osočení stavebního úřadu“* s dovětkem, že o těchto aktuálních zásazích se dovídá teprve ze sdělení žalobkyně.
25. Jak vyplývá i z posledního vyjádření k žalobě ze dne 7. 4. 2025, žalovaný tento svůj přístup setrvale obhajuje „nejasnostmi“, „právní nejistotou“ či „sporností“ skutkových okolností, ačkoliv tyto jsou dle krajského soudu buď již dávno vyjasněny a tedy nejsou spornými, anebo nejsou relevantní pro posouzení podmínek pro zahájení řízení o odstranění stavby dle relevantní právní úpravy.
26. Předně se krajský soud nemůže ztotožnit s postojem žalovaného, který setrvale označuje za nevyjasněnou či nejistou existenci stavebních úprav a zásahů na předmětných pozemcích a RD bez příslušných opatření či povolení stavebního úřadu. Činí tak navzdory tomu, kdy krajský úřad a opakovaně i Okresní soud v Jihlavě (ať již v citovaném předběžném opatření ze dne 10. 1. 2023 či v samotném rozsudku ze dne 30. 11. 2023) zcela jasně konstatovaly, že J. N. (spolu se Z. H. N.) provedl na pozemcích parc. č. XC s RD P. XB a na parc. č. XD s RD P. XA stavební úpravy a přístavby, jež zásadně mění dispozice i rozsah staveb na dotčených pozemcích stojících, a to bez příslušných opatření a rozhodnutí správních orgánů.

Jinými slovy, je nepochybné, že na uvedených pozemcích byly uskutečněny stavební změny, které probíhaly až po převodu vlastnického práva B. N. na Z. H. N. Přestože Okresní soud v Jihlavě v citovaném rozsudku následně tento převod prostřednictvím kupní smlouvy ze dne 29. 7. 2011 vyhodnotil v té části, pokud se týkala RD č. p. XB v X za „absolutně neplatný pro rozpor se zákonem podle § 39 obč. zák., v souvislosti s ust. § 41 obč. zák.“, již z této skutečnosti nelze pochybovat o tom, ve prospěch, jakého vlastníka (Z. H. N.) byly činěny tyto stavební úpravy, a kdo byl stavebníkem (J. N., tehdejší manžel Z. H. N.).

27. Pokud žalovaný v této souvislosti namítá, že konkrétní rozsah případných nepovolených stavebních úprav či staveb pro vedení řízení o odstranění stavby a případné následné dodatečné povolení „může specifikovat až na základě porovnání původního a stávajícího stavu stavby“, přičemž za tímto účelem sice provedl místní šetření dne 11. 5. 2023, aby pak následně konstatoval, že dané specifikaci opět brání „neukončené soudní spory o vlastnictví a není možné ani vlastníkově, který není jednoznačně znám, uložit povinnost zpracovat dokumentaci skutečného provedení stavby nebo doložení povolených změn dle povinnosti z § 154 odst. 1 písm. e) stavebního zákona,“ rovněž tento názor je třeba odmítnout. Jak již bylo konstatováno, o době provádění stavebních úprav, o osobě stavebníka i o skutečnosti, že se jednalo o stavební úpravy bez příslušných stavebních povolení a opatření stavebního úřadu není pochyb, jak vyplývá ze zjištění okresního soudu. Pochybnosti panují toliko nad charakterem (dílčí vnitřní úpravy, rekonstrukce či nová stavba) i rozsahem provedených stavebních úprav, nicméně tyto skutečnosti je možné (a nezbytné) spolehlivě zjistit až po zahájení řízení o jejich odstranění, jak konstatoval krajský úřad a koneckonců i sám žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 4. 2025 („Pokud byly následně provedeny další stavební úpravy nad rámec povolených úprav, jak uvádí žalobkyně, samozřejmě by byly zahrnuty v řízení o odstranění stavby.“). Nečinností žalovaného je tak fakticky akceptován a trpěn zjištěný protiprávní stav v podobě existence nepovolených stavebních úprav na předmětných nemovitostech (s nimiž je dle tvrzení žalobkyně, což žalovaný nerozporuje, pokračováno i nadále), aniž by byly vyvozovány právní důsledky spojené s takovým jednáním, a to s odůvodněním, že nejsou vyjasněny vlastnické vztahy, resp. ukončeny soudní spory o vlastnictví.
28. Za daných skutkových okolností, kdy není pochyb o existenci stavebních úprav bez příslušných stavebních povolení a opatření stavebního úřadu a osobě stavebníka, krajský soud neshledává okolnost vyjasnění vlastnických vztahů k dotčeným nemovitostem za zásadní okolnost podmiňující zahájení řízení o odstranění předmětných stavebních zásahů.
29. Krajský soud předně poukazuje na jistou nekonzistentnost v postoji žalovaného. Ten totiž, jak bylo rekapitulováno, původně zahájil „řízení o odstranění nepovolené stavby a stavební úpravy RD P. XA“ podle § 129 stavebního zákona (viz „Oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání“ č. j. MMJ/SÚ/54558/2023-Lau), přičemž za účastníky řízení o odstranění stavby žalovaný označil dědice po zemřelé B. N.-vlastnici pozemku parc. č. XD, jehož součástí je RD P. XA, tj. žalobkyni; A. M. a J. N., aniž by bylo skončeno jak dědické řízení, tak sporné řízení o určení vlastnictví u Okresního soudu v Jihlavě, a tedy vyjasněny ony vlastnické vztahy k předmětným nemovitostem. Koneckonců i v rámci úkonů provedených žalovaným (místní šetření dne 11. 5. 2023) jsou za účastníky řízení mimo jiné označováni právě dědicové po zemřelé B. N.
30. Žalovaný svůj aktuální postoj obhájí argumentací, že z příslušných ustanovení stavebního zákona, konkrétně z § 129 odst. 2 a odst. 10 vyplývá, že „vlastní řízení o odstranění zjištěných nepovolených staveb a úprav ve smyslu § 129 stavebního zákona nelze zahájit do doby

jednoznačného určení vlastnických práv k nemovitostem RD P. XA a RD P. XB a příslušných pozemků parc. č. XD, parc. č. XC k. ú. X pravomocným rozhodnutím příslušného soudu.“

31. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „*stavební úřad nařídí odstranění stavby ... b) vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*“ Podle § 129 odst. 10 stavebního zákona pak platí, že „*účastníky řízení o nařízení odstranění stavby jsou povinný, osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům, na kterých je odstraňovaná stavba umístěna nebo stavbám na nich, jakož i osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být odstraňováním stavby přímo dotčena.*“
32. Obdobnou úpravu obsahuje i nový stavební zákon, dle jehož § 250 odst. 1 písm. b) platí, že „*stavební úřad nařídí stavebníkovi nebo vlastníku stavby odstranit stavbu, pokud ... b) je prováděna nebo byla provedena bez povolení podle tohoto zákona anebo v rozporu s ním.*“ Podle § 250 odst. 2 je „*účastníkem řízení o nařízení odstranění je vlastník stavby a stavebník (dále jen "povinný"), vlastník pozemku, na němž se nachází stavba, která má být odstraněna, osoba, která má jiná věcná práva k pozemku, na němž se nachází stavba, která má být odstraněna, nebo ke stavbám na něm, obec, na jejímž území se stavba, která má být odstraňována, nachází, a další osoby, jejichž vlastnická nebo jiná věcná práva k sousednímu pozemku nebo stavbě mohou být odstraňováním nebo odstraněním stavby přímo dotčena.*“
33. Samotný pojem „stavebník“ je pak definován v § 14 písm. a) nového stavebního zákona, dle něhož je stavebníkem osoba, která „*pro sebe žádá vydání povolení záměru nebo odstranění stavby, zařízení nebo terénní úpravy, a dále osoba, která provádí nebo odstraňuje stavbu, zařízení nebo terénní úpravu, pokud nejde o stavebního podnikatele jednajícího v rámci své podnikatelské činnosti.*“ Obdobně pojem stavebníka vymezoval stavební zákon v § 2 odst. 2 písm. c), dle něhož „*stavebníkem osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby.*“
34. Na mnoho vrstevnatost této definice pojmu stavebník pak poukázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 196/2015-33 (obdobně srov. také rozsudek ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 170/2016-36), když konstatoval, že „*definice pojmu „stavebník“ si klade za úkol podchytit řadu jevů a naplnit více účelů spojených s veřejnoprávní regulací výstavby. Snaží se vymezit nejen okruh účastníků řízení, ale též nejrozličnějších zjednodušených procesů podle stavebního zákona. Dále usiluje o zachycení faktu, že pro práva a povinnosti účastníků stavebního řízení je určující právo k nemovité věci. Tudíž veřejná subjektivní práva vyplývající z rozhodnutí či jiného opravňujícího aktu by měla přecházet spolu s vlastnictvím k dané věci a veřejné subjektivní povinnosti by měly být vynutitelné v zásadě bez ohledu na to, kdo stavbu fakticky realizuje. A konečně, určitou roli plní pojem „stavebník“ též v případě realizace výstavby bez potřebného veřejnoprávního svolení, tzv. na černo. (...) Podíváme-li se nyní na třetí část definice, má být stavebníkem též „osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti.“ Z šíře vymezení je zřejmé, že po vzniku veřejného subjektivního práva provést stavbu se již může „legálním“ stavebníkem stát kdokoli, nikoli nutně jen žadatel. (...) Kdokoli, kdo stavbu pro sebe buduje, se stává ze zákona stavebníkem na základě třetí (...), a tudíž jsou pro něj závazné nejen*

požadavky, jež na stavebníka klade stavební zákon, nýbrž i podmínky vydaného stavebního povolení, příp. jiného aktu zakládajícího veřejné subjektivní právo stavby na daném místě. (...) I o osobě, která stavbu provádí, resp. investorovi a objednateli stavby, tedy platí, že se stávají stavebníky ze zákona. Rozhodující je zde opět materiální hledisko. Právní důsledky se pak liší podle toho, zda jde o stavbu povolenou, popř. aprobovanou některým ze zjednodušených procesů, či nikoliv. V prvním případě musí stavebník respektovat podmínky vydaného aktu a nečiní-li tak, lze mu podle okolností v rámci kontrolní prohlídky ukládat povinnosti ke zjednání nápravy vedle vlastníka stavby, stavbyvedoucího a stavebního dozoru (srov. § 134 stavebního zákona). U stavby nepovolené lze faktickému stavebníkovi nařídit její odstranění namísto vlastníka stavby, pokud s tím vlastník stavby souhlasí (srov. § 129 stavebního zákona). Pro nyní posuzovaný případ je ale zejména podstatné, že stavebník – ať už se jím stal na základě kterékoliv části definice – je oprávněn podat žádost o zahájení řízení či zjednodušeného procesu směřujícího k uvedení stavby do provozu. Zejména tak může oznámit užívání stavby podle § 120 stavebního zákona, požádat o kolaudační souhlas podle § 122 stavebního zákona či – jako tomu bylo v daném případě – požádat stavební úřad, aby vydal podle § 123 stavebního zákona časově omezené povolení k předčasnému užívání stavby.“ (zvýrazněno krajským soudem).

35. Nejvyšší správní soud při své úvaze neopomněl fakt, že podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona musí stavebník doložit k žádosti o stavební povolení doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Zákon zde preventivně brání vzniku soukromoprávních sporů, stavební úřad by proto neměl povolit záměr, který postrádá soukromoprávní zajištění. Tento přesah veřejného práva do práva soukromého se však podle Nejvyššího správního soudu omezuje jen na fázi samotného povolování stavby. Po jejím skončení již stavební úřad uvedenou podmínku znovu nezkoumá, nýbrž se zaměřuje na hájení veřejných zájmů a zákonných požadavků souvisejících s realizací stavby.
36. Krajský soud tak má za to, že žalovaným striktně stanovený požadavek, že vlastní řízení o odstranění zjištěných nepovolených staveb a úprav nelze zahájit do doby jednoznačného určení vlastnických práv k dotčeným nemovitostem, nenachází oporu v relevantní právní úpravě. Uvedené platí za situace, kdy v nyní projednávaném případě nejsou pochybnosti o osobě stavebníka (J. N., přičemž není relevantním, zda tak činil jakožto spoluvlastník či jako osoba, která stavbu prováděla). V tomto směru krajskému soudu nejsou zřejmé relevantní důvody, na jejichž základě žalovaný konstatuje, že „není schopen s určitostí stanovit, kdo byl stavebníkem v době vzniku nepovolených staveb.“ (viz záznam do spisu ze dne 17. 5. 2023). Pokud vychází ze skutečnosti, že stavební úpravy byly prováděny v letech 2007 až 2011 ještě za života původní vlastnice pozemků B. N., a proto není možné s jistotou určit, kdo byl stavebníkem, jednak je tento názor v rozporu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jednak nenachází ani oporu ve skutkových zjištěních, neboť krajským úřadem i okresním soudem bylo konstatováno, že na uvedených pozemcích byly uskutečněny stavební změny, které také probíhaly až po převodu vlastnického práva B. N. na Z. H. N. (29. 7. 2011).
37. Nadto, jak poukázal i Nejvyšší správní soud, „u stavby nepovolené lze faktickému stavebníkovi nařídit její odstranění namísto vlastníka stavby, pokud s tím vlastník stavby souhlasí (srov. § 129 stavebního zákona).“ Nový stavební zákon v § 250 odst. 1 písm. b) tuto podmínku souhlasu ze strany vlastníka dokonce opouští, kdy zcela zřetelně odlišuje osobu vlastníka stavby a osobu stavebníka („stavební úřad nařídí stavebníkovi nebo vlastníkovu stavby odstranit stavbu“).

38. Krajský soud si je samozřejmě vědom skutečnosti, že v nyní projednávaném případě jsou předmětné nemovitosti předmětem sporů týkajících se vymezení vlastnických vztahů k nim, nicméně krajský soud (na rozdíl od žalovaného) tuto okolnost nepovažuje za překážku zahájení řízení o odstranění stavby dle § 250 nového stavebního zákona, resp. dříve platného § 129 stavebního zákona. Krajský soud při této úvaze neopomněl fakt, že podle § 184 odst. 2 písm. c), resp. § 255 a násl. nového stavebního zákona [dříve § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] musí stavebník (odlišný od vlastníka nemovitosti) doložit k žádosti o (dodatečné) povolení záměru (stavby) souhlas vlastníka nemovitosti, což v situaci, kdy nejsou vyjasněny vlastnické vztahy k nemovitosti může být obtížné. Potenciální důsledky z takové situace nicméně musí v řízení o odstranění stavby, resp. o dodatečném povolení stavby nést samotný stavebník, který realizoval stavební úpravy či záměr, aniž by v době realizace byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro jejich povolení (souhlas).

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud proto uzavírá, že po přezkumu otázky, zda je žalobkyně dotčena na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, resp. § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona řízení o odstranění nepovolené stavby - stavebních úprav, přístavby, dalších stavebních změn či jiných stavebních zásahů, jež byly na pozemcích p. č. XC s domem čp. XB a p. č. XD s domem čp. XA v k. ú. X provedeny bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, dospěl k závěru, že k takovému zásahu žalovaného v podobě nezahájení předmětného řízení o odstranění stavby došlo (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).
40. Jelikož následky tohoto nezákonného zásahu stále trvají, krajský soud dle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému zahájit dle § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona řízení o odstranění stavby - stavebních úprav, přístavby, dalších stavebních změn či jiných stavebních zásahů, jež byly na pozemcích p. č. XC s domem čp. XB a p. č. XD s domem čp. XA v k. ú. X provedeny bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem. K tomu stanovil krajský soud přiměřenou lhůtu, která se mu nejeví jako nepřiměřeně krátká, a to i s ohledem na skutečnost, že již krajský úřad v opatření proti nečinnosti ze dne 9. 3. 2023 žalovanému stanovil povinnost spolehlivě zjistit relevantní skutkové okolnosti a řízení zahájit.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
42. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Odměna zástupce (advokáta) žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. ve znění pozdějších předpisů (ve znění účinném do 31. 12. 2024 a ve znění účinném ve znění od 1. 1. 2025, pokud jde o úkony učiněné po tomto datu účinnosti). V daném případě se jednalo o 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, 2 x další podání ve věci, 2 x účast na jednání) ve výši 4 × 3 100 Kč a 2 x 4 620 Kč (dle nové úpravy, neboť úkony byly činěny po 1. 1. 2025) a 4 režijní paušály ve výši 2 × 300 Kč, a 2 režijní paušály ve výši 450 Kč, tedy celkem 23 740 Kč. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

43. Celkem tedy byla žalobcům vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 25 740 Kč. K jejímu zaplacení krajský soud určil přiměřenou lhůtu

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. června 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu